

[Ivar Nørgaard]

ationer må sige, at her kan vi ikke tage endelig stilling, her er der tvivl, og det afgøres af Domstolen. Det skyldes selvfølgelig, at 12 lande har skullet enes om en tekst, og at teksten derfor er et kompromis, og det giver visse uklarheder.

Men så sent som i går – og jeg er glad for, at statsministeren er til stede – modtog vi en deputation fra Færøerne. Færøerne har nedsat et markedsudvalg, og formanden for det færøske markedsudvalg stillede vores Markedsudvalg en række spørgsmål. Herunder meddelte han, at lagmanden havde sendt et brev til statsministeren, som han ikke havde fået besvaret.

Jeg mener, at vi kunne svare på langt de fleste af de spørgsmål, der stilles fra Færøerne, og påvise, at deres situation ikke bliver ændret ved, at vi bliver medlemmer. Men der er dog blandt de 24 spørgsmål, som jeg i dag har modtaget skriftligt fra Færøernes formand, lagtingsmedlem Olaf Olsen, 3 spørgsmål, som jeg vil nævne her, og som jeg vil bede statsministeren og udenrigsministeren tage stilling til.

Det ene drejer sig om hjemmestyrelovens § 8, hvor man henviser til, at der deri står, at de færøske myndigheder bemyndiges til selv at føre forhandlinger med udlandet bistået af udenrigstjenesten i visse tilfælde, bl.a. når det ikke skønnes uforeneligt med rigets interesser.

Så spørger færingerne: Kan det tænkes, at de udenrigspolitiske bindinger, Danmark kommer til at påtage sig i forbindelse med Unionen, hvis man vedtager en fælles udenrigspolitik, vil medføre, at rigets interesser i praksis vil blive Unionens interesser, med den konsekvens at hjemmestyrets adgang til at forhandle på egen hånd indskrænkes?

Det er selvfølgelig et vigtigt spørgsmål, og det synes jeg også de skal have et officielt svar på fra regeringen.

Det andet emne drejer sig om Færøernes monetære stilling efter en eventuel dansk accept af tredje fase af ØMU'en. Der siger man: Såfremt Danmark ved overgangen til tredje fase af Den Økonomiske og Monetære Union forpligter sig til at holde op med at anvende danske kroner og går over til ecuen, vil Færøerne så også kunne gå over til ecuen? Hvis man på Færøerne ikke ønsker at anvende ecuen, vil det så være muligt fortsat at anvende kroner på Færøerne? Vil der kunne etableres en særlig færøsk valuta?

Endelig spørger man, om kravene til omfanget af det offentlige underskud i forhold til bruttonationalproduktet, sådan som det er fastlagt i tredje fase, skal kunne anvendes specifikt på den offentlige sektor på Færøerne.

Jeg mener, at det er af interesse at få belyst disse spørgsmål. Vi forsøgte i går at berolige færingerne med, at vi klart kunne besvare de 20 andre af de 24 spørgsmål, de stillede, med, at Unionstraktaten ikke fik indflydelse på deres forhold til Danmark. Men disse spørgsmål synes jeg at regeringen offentligt bør tage stilling til.

Bjørn Westh (S):

Socialdemokratiet har fra begyndelsen fremhævet, at den nye Traktat er en entydig styrkelse af vore muligheder for at beskytte miljøet i Europa. Kravet om en miljømæssigt bæredygtig udvikling vil blive et grundlæggende princip for hele EF's samarbejde. Der vil blive tværgående krav om miljøbeskyttelsesklausuler, der vil fortsat være tale om minimumsbestemmelser, og – vigtigst af alt – for fremtiden vil de fælles miljøbestemmelser som altovervejende hovedregel kunne gennemføres med kvalificeret flertal. Vort fælles miljø vil ikke længere skulle være afhængigt af, at det mindst miljøvenlige land i EF også er med.

I den første del af EF-debatten var der ikke almindelig enighed om dette syn. Fra flere sider blev det endog hævdet, at de nye bestemmelser nærmest var dårligere end de eksisterende. Sådan er det ikke længere i debatten. I dag er så godt som alle enige om, at de nye miljøbestemmelser er betydelig bedre end de eksisterende, og det er tilfældet både hos anbefalere af et ja og af et nej ved folkeafstemningen den 2. juni.

I stedet er nejsiden begyndt at usynliggøre de nye og bedre bestemmelser om miljøet. Det sker med en begrundelse om, at der nok ikke er politisk vilje i landene til at udnytte de nye bestemmelser, og at de derfor ikke er noget værd.

Ingen af os kan naturligvis vide, hvilke beslutninger der vil blive taget i fremtiden, men jeg er overbevist om, at de nye muligheder vil blive udnyttet til gavn for miljøet. Det er vel også derfor, at de i det hele taget er kommet med i den nye Traktat, og hvis vi ikke tror på den politiske vilje, hvordan skal vi så nogen sinde få gjort noget ved miljøproblemerne, der er grænseoverskridende?